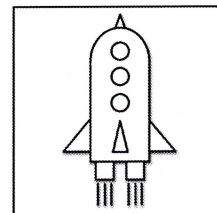

Příběh desátý:

VÝLET DO VESMÍRU

tady se můžete ve dvojicích v kabině řízené pilotem - robotem odloučit od raketoplánu a jako ptáci letět v jeho blízkosti.

Vojtíšek s dědečkem přišli na řadu jako pátí. Ti předchozí pobýli asi půl hodiny mimo raketoplán. Vraceli se nadšeni. Vojtíšek už neměl skoro vůbec strach, vždyť tam byl s dědečkem. Kolem prolétaly malé i velké meteority a netečně je mījely. Snad je ta kabina neviditelná nebo neprůstřelná, pomyslel si chlapec.

Najednou se kabina začala od raketoplánu vzdalovat. Něco jakoby ji táhlo do neznáma. A už tam byli. Nádherné stříbrné skály se tyčily na malé planetě. Kabina mezi ně lehce dosedla.

Ztraceni ve stříbrných horách

„Co teď?“ řekl dědeček. Vojtíškoví připadalo, že to dědečka nevyvedlo z klidu. On je přece statečný a tolik toho ví o hvězdách, s ním se Vojtíšek neztratí. Měl sice na krajíčku, ale stiskl rty a mlčel, aby se nerozplakal.

„Pojď, Vojtíšku, prozkoumáme okolí a uvidíme, co dál, musíme si nějak z této situace pomoci. Myslím, že Moudrost po nás začne pátrat. Je ti dobře?“ zeptal se a pozorně si ho prohlížel.

Chlapec jen kývl hlavou a neřekl ani slovo, aby neprozradil zadržovaný pláč.

Vydali se k nejbližší jeskyni. Vycházelo z ní světlo, jako by tam bylo ukryto samo Slunce. Vstoupili. Vypadalo to jako v zámecké komnatě.

Stěny byly posázeny smaragdovými kameny barvy trávy, modrými jako nebe a rudými jako granáty. Mezi nimi svítily perly a diamanty. Z toho třpytu přecházel člověka zrak. A v další - zlato!

Záchrana

Oslepeni vyšli ven. Dostali se za poslední skálu. Tam se rozprostíral les. Jehličnany i listnáče měly barvu jako švestky v aleji. Větve jehličnatých stromů zdobily šišky tmavě rudé barvy. Sem tam se mezi nimi objevila stříbrná. Na listnatých stromech nerostlo žádné ovoce. Po pravé straně